

Плѣвненска библиотека
Литера бр. 5.

Плѣвненска общинска библиотека
Брой 1

21491

— Излиза седмично. —
Годишен абонаментъ 5 лв. За 6 мѣ-
сеца — 3 лв. винаги прѣдплатени.
Неплатени писма не се връщатъ.
Ръкописи назадъ не се връщатъ.
Абонаменти и суми за обявления се
приематъ въ печатницата на
Караивановъ & Влаховъ—Плѣвень.

ИСТИНА

— За обявления се плаща: —
за гармонично на I-ва стр. — 50 ст.
на IV-та стр. — 1 ст. За повече пу-
бликации се брѣти особено споразумѣ-
ние. Съобщения, ръкописи, както и
всичко относно се до вѣстника, се из-
праща на адресъ: Истина—Плѣвень.

— Единъ брой 10 ст. —

ПОЛИТИЧЕСКИ ВѢСТНИКЪ.

— Единъ брой 10 ст. —

32
5168
Г-ца Райна Кожухарова
— и —
Г-нъ Лжшо К. Ячевъ
СГОДЕНИ
Хазанлъкъ. Плѣвень

ПОКАНА.

Управителния съвѣтъ канѣ господа акционеритѣ на XVI редовно годишно събрание, което ще стане въ банковото помѣщение на 29 септември тази година въ 9 часа прѣдъ обѣдъ съ слѣдния

дневенъ редъ:

- 1) Докладъ на управителния съвѣтъ за дѣятелността на Банката прѣзъ изтеклата 1912 година.
  - 2) Докладъ на провѣрителния съвѣтъ за направенитѣ ревизии и провѣрка на годишния балансъ и смѣтката Печалби и Загуби.
  - 3) Приемане на Баланса и смѣтката Печалби и Загуби за вѣрно съставени, освобождаване отъ отговорностъ управителния съвѣтъ, постоянното управление и разрѣшаване да се раздаде на акционеритѣ принадлежащата имъ печалба.
  - 4) Избирание петима членове за управителния съвѣтъ, трима запро-вѣрителенъ съвѣтъ и двама за помощници на послѣднитѣ.
- За право участие въ събрание акционеритѣ депозиратъ акциитѣ си въ Плѣвдивъ, Варна и Чер. Брѣгъ при касата на Банката, въ Руссе, София, Пловдивъ и Бургасъ при Кредитнитѣ Банки, Българската Землед. Банка и Българската Търговска Банка, а въ останалитѣ градове при Българската Народна Банка.
- Ако събрание не стане на горната дата, отлага се за 6 октомври. Плѣвень, 18 септември 1913 год.

Отъ управителния съвѣтъ.

Дава се подъ заемъ единъ дюгенъ срѣщу Земледѣлческата Банка. Споразумение съ МАИОРЪ ШИШКОВЪ.

ПРОЧЕТЕТЕ ИНТЕРЕСНАТА КОМЕДИЯ

СТОЛИЧАНКИ!

Когато на нашия дѣлниченъ животъ погледнемъ прѣзъ сълзитѣ на наболѣлъ смѣхъ и когато Българския писателъ успѣе да извика той смѣхъ у насъ — тогава и за насъ ще настане онова обновление, що помни руската душа слѣдъ появата на:

„МЕРТВЫЯ ДУШИ“ „ГОРЯ ОТЪ УМА“ и „РЕВИЗОРЪ“.

Хуморътъ и иронията — най-добрѣ извѣкватъ тия сълзи.

Кой отъ нашитѣ писатели можа да ни размѣе тѣй, че прѣзъ смѣха да протекатъ горчивитѣ сълзи на пробудилото се съзнание?

АЛЕКО.

Бѣдния Алеко! Едва започна — и нашия животъ го прѣмахна.

Сага ние поднасяме на Българския читателъ **СТОЛИЧАНКИ,** петоактна комедия отъ ИВАНЪ КИРИЛОВЪ, написана съ искреностъ и правота. Всѣки, който я прочете ще изпита сладкото чувство, що прѣживѣва душата, когато се изсмѣй прѣзъ сълзи на нашия дѣлниченъ животъ.

ЦѢНА 1 ЛЕВЪ

Продажа книжарница КАРАИВАНОВЪ & ВЛАХОВЪ—Плѣвень.

Либералитѣ за България.

По една участъ, либералнитѣ партии въ България прѣзъ тече-ние на 33 годишното съществуване на страната не единъ пѣтъ сж биле извикани на чело на държавното управление въ най-критическото и сждбносно за отечеството дни. Така, прѣзъ ония паметни врѣмена, когато раздѣлена по силата на Берлинския договоръ, малката България поиска да сжса веригата на той неестественъ дѣлѣвъ и прогласи съединение на сѣверна и южна

България, либералната партиа пригърна това свѣрто дѣло и го доиска до край, въпрѣки интригитѣ и конспирациитѣ на една велика държава — на могущия сѣверенъ колосъ. По-късно, когато една шепна алчни за чуждо злато хора, хранени и покровителствуванни пакъ отъ тая могуща империя, въвлекоха частъ отъ войската и юнкеритѣ и принудиха съ сила князь Александар да се откаже отъ Българския прѣстолъ — патриотическия духъ на либера-

литѣ, силенъ съ правото на българското дѣло, издигна титаническитѣ фигури на Ст. Стамболова и Д-ръ В. Радославова. които съ рискъ на живота си спасиха Княза и честъта на своето отечество. Редъ години още, България лющкана отъ вълнитѣ на чуждитѣ комплоти и вътрѣшни съзаклятия, вървява подобно на корабъ въ развълнувано море, къмъ спасителния брѣгъ на своята независимостъ. Кормчиятъ бѣ пакъ либералната партиа и благодарение ней България успѣ да осжществи завѣтната си мечта: да бжде призната нейната независимостъ, да бжде поставена основата на народна династия.

Настѣпиха слѣдъ това дни на мирно културно развитие. Противнитѣ на либералнитѣ партии, които вѣ миналото кроиха така усърдно атентати противъ независимостъта на България и които, за щастие, излѣзоха несполучливи, обрѣнаха стрѣлитѣ си вече къмъ друга посока. Тѣ принесоха своята борба къмъ по-първитѣ хора на либералнитѣ партии и къмъ самата партиа. Чрезъ подкупени вѣстници и неудовлетворени политикани тѣ поискаха да си послужатъ съ правосждието и уничтожатъ опаснитѣ за тѣхъ либерални партии. Създаваха се най-чудовищни легенди противъ този или она виденъ либералъ, крояха се заговори противъ най-свѣтото чувство на борцитѣ за българската независимостъ — противъ тѣмната честъ. Най-невинитѣ грѣшки, бѣха прѣдставени като грозни прѣстѣпления и по този начинъ се искаше уничтожението на либералитѣ.

Трѣбва да признаемъ, че дѣлото на тия достойни за своята роля лица и партиа, достигна до извѣстна степенъ, своята задача: либералната партиа въ лицето на свойтѣ министри, бѣ сждена и осждена: за нарушение на конституцията, за разтурване на общинитѣ и за неправилното изразходване на една сума отъ 5 лева!

Толкова чудовищно бѣ „прѣстѣпление“ на либералитѣ.

Затѣкоха слѣдъ това щастливи дни за ония, които най-сѣтне достигнаха своята цѣль. Лѣжесѣдинитѣ отъ бившата Источна Румелия и храненитѣ на Азиятския департаментъ имаха властъта въ рѣцѣтъ си. Минаха редъ години и либералнитѣ партии останаха вѣнъ отъ управлението, съ свити знамена, но готови всѣки день да застанатъ пакъ въ първитѣ редове, въ случай, че страната бжде застрашена.

Започна се освободителната война противъ Турция. Либералнитѣ партии единодушно манифестираха своята подкрѣпа на тогавашното правителство, считайки, че въ съгласието е силата на народа, макаръ и да не сподѣляха напълно политиката на правителството.

Сѣбитията се развиха покѣсно така, че за всѣчки стана ясно колко дало на антисѣюзническитѣ приемы на Гърци и Сърби. Либералитѣ, които още отъ начало прѣдвиждаха опаснитѣ приготвления на нашитѣ сѣвѣтитѣ си на правителството да вземе мѣрки противъ домогванията на новитѣ български врагове. Но, патриотическото съвѣсти и не потърси начинъ за избѣгване прѣближающата се катастрофа. Чакъ когато ро-

мжнскитѣ войски стигнаха на осемъ километра до София, а надъ града хвърчаха аеропланитѣ имъ; а турцитѣ влѣзоха въ Одринъ, правителството на г. Даневъ, убѣдено въ фаталния край на своята политика, сложи мандата си, като остави сждбата на България въ рѣцѣтъ на Русия.

Два дни минаха въ безплодни сѣвѣщания за образуването на широко-коалиционенъ кабинетъ. На третия день Царя повика г. Радославова и го наговори съ образуването на кабинетъ отъ тритѣ либерални партии. Първата грижа на новия кабинетъ бѣ да влезе въ сношения съ чуждѣтъ, отъ когото България въ продължение на десетина една бѣ откъсната. Прѣзъ това врѣме враговетѣ на България бѣха успѣли да разпрестранятъ най-фангастичитѣ и армията. България се намираше, прочее, въ война съ всѣкитѣ си сѣсѣди, а Европа, чиито помощъ ни бѣ толкова необходима, считаше България като страна на най-ужаснитѣ варвари и строеше като бѣзучастенъ зритель на нашето наказание.

Такова бѣ международното положение на страната, когато новото правителство пое властъта.

При всѣ това то, не се отчая а се залови за работа. На втория день отъ своето властвуване то получи телеграма отъ ромжнския кралъ, и друга отъ първия министъръ г-нъ Майореску, които изявиха готовностъ да влѣзатъ въ споразумение съ България. Като нѣмаше другъ исходъ, новото правителство трѣгна по пътя на мирното споразумение: прати свои делегати въ Букурещъ кждѣто посѣвѣвано отъ Русия и Австрия, то подписа единъ униженъ за България миръ, убителенъ, че най-заинтересованитѣ на България сили, ще наложатъ, както тѣ официално заявиха въ Букурещъ, неговото ревизиране. Пакъ по влѣкашни сѣвѣти, правителството влѣзе въ прѣми прѣговори съ Турция, които вече сж на привѣршване. България, водена по единъ фаталенъ за нея пѣтъ и изляза отъ тая криза унижена и намалена. Усилията на сегашното правителство сж насочени къмъ нови политически комбинации, които вѣрваме ще доведатъ страната до по-щастливи дни.

Да не се отчайваме!

Както обикновено се случва слѣдъ една катастрофа, нашиятъ народъ се намира въ недоумение за всичко извършено прѣдъ него въ течение на една година и е изпадналъ въ едно положение, което има изгледъ на апатия. Всѣчки гледатъ съ страхъ на бждашето и чакатъ обистряне на врѣмената, за да видятъ страна трѣбва да се прѣдприеме.

Безъ съмнение, кризата, която приживя страната е така колосална, че обяснява на пълно това състояние на духоветѣ. Но то още не ни дава право да изпадаме въ отчаяние и да чакаме съ скрѣстени рѣцѣ това което носи сждбата и да не се замислимъ за подобрене на участъта си. А, за щастие, България не се намира още въ такова отчаяно положение каквото то се рѣсва на прѣвъ погледъ. Вѣрно е, че

на място отчакването освобождаване, българският народ б'ше принуден да даде част от своя организъм, за да се спаси от погром. В'рно е, че страната е ограничена от всички страни и сега тя се намира въ по тежко финансово положение отколкото пр'ди войната.

Но ний не тр'бва да забравяме, че на жизнe-способнит' и жадни за култура народи е нужно съвс'мъ малко, за да изл'затъ съ честь и отъ най-тежкото си положение. Народит' жив'ятъ съ в'кове и нещастията, които имъ носи момента могат да се компенсиратъ много л'сно, стига т' да иматъ жизнената сила — на единъ младъ и трезвентъ организъмъ.

Нека да си спомнимъ — съдбата на франция сл'дъ нашествието на прусакит'. Тя прижив' формено разграбване и разоряване на села и градове, тя отстъпи една грамадна част отъ територията си и плати едно колосално обещание, което прусакит' изчисляваха на половина отъ състоянието на ц'лата нация. Ний сме свид'тели обаче на едно цв'туеще положение въ което се намира сега франция и на една първостепенна роля, която тя играе въ европейския концертъ, благодарение на своята финансова и икономическа мощъ.

България е изтощена отъ войната и изл'зе съ едно увеличаване на задълженията си — отъ 700—800 милиона, което ще причини голъма тежестъ на държавния бюджетъ. Ний обаче, не тр'бва да забравяме, че нашата страна е още млада и току що ст'пила въ п'ята на културата и прогреса. Тя крие въ себе си — необятни богатства, които още не сж покътнати и които развити въ бжджце, могат да я засилатъ и да обезличатъ съвс'мъ сл'днит' отъ сегашнит' финансови и икономически затруднения.

Нашият' народъ е земеделчески и благодарение на това войната н'ма да се отрази така зл'б, както това би било при една изключително индустриална страна. Плодородието, което имаше пр'въз годината, отъ друга страна, облекчи доста много създаденото отъ войната положение. На първо вр'ме, значи, ако може да се склучи единъ заемъ за покриване текуцит' нужди и л'в'ящит' дългове на държавата, а ср'щу реквизицията да се издад'тъ облигации, кризата ще бжде въ значителна степен облекчена и н'ма да се почувствува така зл'б, както това отъ мнозина се очаква.

А въ бжджце ако страната вземе всички м'рки за да развие своит' жизнени сили тя би могла да понесе безъ затруднения всички бюджетни тежести, които ѝ се налага: отъ ликвидацията на днешното положение.

Нашата страна доби изходъ на Егейско море чр'въз пристанището Деде-Агачъ, а при ревизията на Букурешкия договоръ, която ревизия тр'бва да се очаква, може би и Кавала. И безъ посл'дното пристанище, обаче България ще има важно дебуще за своята износна и вносна търговия. Излизането на Егейско море, ще има грамадно значение за ск'сяването на п'ята и сближаването на България съ всички Търговски и индустриални центрове, които днесъ даватъ импулсъ на всесв'тската търговия и индустрия. Чр'въз Егейско море България, ще може да утрои своит' търговски сношения съ другит' страни; което отъ друга страна, ще доведе до единъ гол'мъ подемъ въ нашата индустрия. Ний имаме грамадни природни богатства, които стоятъ не използвани благодарение липсата на удобни п'тища и една развита търговия, която би могла да гарантира редовния пластментъ на изработванит' артикули. При едно стабилизиране на страната и усиленна културна работа, всички т'зи богатства, биха могли да се използватъ и да донесатъ на държавата неизчерпаеми

доходи. Сближаването ни съ Мала-Азия и Египетъ отъ друга и страна, чрезъ новия п'тъ пр'въз Егейско море, може да ни осигорява много добри пазари, които ако се използватъ чр'въз разумни търговски договори, биха дали гол'мъ потокъ на националната ни индустрия. Вънъ отъ това ний и въ земеделско отношение не сме използвали нито четвъртъ отъ онези ц'нности, които ни е дала природата.

Ний и до сега обработваме земята при старит' способности, гд'то нейната производителностъ е двойна и тройна по-малка отъ колкото би могла да бжде при модернит' методи за експлоатация. И ако това е в'рно за територията на стара България, два п'ти по в'рно е за земит' които сега се присъединяватъ къмъ царството.

При едно рационално земеделство, страната ни би добила грамадни ресурси отъ които безъ каквато и да било — тежестъ би могла да покрие всичкит' си нужди и да разчисти всичкит' задължения, които сегашното положение ѝ създава.

Не тр'бва да се мисли, че нещастията на една страна е въ нейнит' гол'ми задължения. Така мислятъ мнозина у насъ, но нищо по погр'шно отъ това. Франция която е кредиторка на ц'лия св'тът има най-гол'ми държавни дългове, но това не ѝ пр'чи да бжде страна съ най-цв'тущи финансии благодарение на своето национално богатство. Н'ма културна страна безъ гол'ми задължения, но м'рилото на благосъстоянието не сж т'б, а богатствата на нацията. И при т'зи критически вр'мена, които пр'карва страната н'ка си припомнимъ тая истина.

Нам'сто да се отчайваме и да гледаме съ скръстени р'жц' на това, което ще ни донесе бжджцето, ний тр'бва да се отдадемъ на културна работа да използваме това което природата така щедро ни е дала и да удвоимъ енергията си, за да изл'земъ съ честь отъ създаденото положение.

Нам'сто да се подаваме на нещастията които ни спол'зта, н'ка го използваме за бжджцето развитието на нацията.

Мораториума.

Прилагането му и сроковет'

Отсрочката (moratorium) която се даде съ вр'мената наредба отъ 19 IX 1912 и закона отъ 17.XII с. г. на частнит' лица, дружества и банки за изпълнение на паричнит' имъ задължения, произходящи отъ търговски и граждански сд'лки извр'шени пр'ди 17 септември 1912, днесъ изтече. Благодарение на една не толкова удачна редакция на закона мнозина, които засега тоя законъ, мислятъ и разбиратъ, че въ днешния денъ наст'пватъ падежит' на всички парични задължения, за които се отнасяше закона. Едно внимателно прочитане обаче на текста хвърля на очи гол'ма яснота досежно срока, съ който се продължава изплащането на тия парични задължения. Законодателя въ втората половина отъ единствения членъ на закона е опр'д'лил, безъ да дава м'сто на коментари, че изплащането на вс'ко парично искание се отсрочва съ толкова дена, колкото сж се изменили отъ 17.IX 912 до 45 денъ отъ обявяване запов'д'та за общата демобилизация. Понеже запов'д'та за общата демобилизация се публикува въ държавния в'стникъ въ броя отъ 30. VII т. г. то пр'сметнато изпълнението на паричнит' задължения се продължава съ 361 дена, или по ясно казано: вс'ко парично задължение се произхожда отъ сд'лки пр'ди 17. IX 912, което е имало падежи за изплащането сл'дъ 17. IX 912 се отсрочва съ 361 денъ считано отъ падежа му. Така напр., задължение съ падежъ 1. IX 912 ще тр'бва да се изплати на 27

октомври 1913 год. При това положение, явно е, че безосновентъ е страхътъ, какво днесъ ще се струпатъ за изплащане всички задължения, на които падежит' сж били въ вр'мето отъ 17.IX 912 до вчера. Наст'пванието впрочемъ на днешния денъ е падежъ само на задълженията, които е тр'бвало да се изплатятъ на 17.IX м. г.

Понеже отъ днесъ нат'къ въ продължение близо на ц'ла година ще се ликвидиратъ задълженията които засегна закона за отсрочката и при тая ликвидация ще има доста спорове относително плащането лихви за вр'мето отъ 17.IX 1912 г., ще кажемъ н'колко думи и по тоя въпросъ.

Вр'менната наредба постъпва, че отсрочката не спира течението на лихвит'. Това постановление, обаче, не значи, че на вс'ки дългъ тр'бва да се платятъ лихви за отсроченото вр'ме. Ще се плащатъ лихви за това вр'ме само за ония дългове, за които е било изрично уговорено въ писменъ договоръ между странит', че ще плащатъ лихва и за ония дългове, които законит' задължаватъ съ лихва за просрочено вр'ме изобщо. Така тр'бва да се разбира постановлението на вр'менната наредба за отсрочката относително лихвата, защото тая наредба не задължава плащането на лихви за отсроченото вр'ме, а постановява само, че отсрочката не спира течението на лихвит', което значи, че не се спиратъ лихвит', които би текли въ нормално вр'ме по силата на договора или закона, а не че длъжницит' изобщо откупватъ отсрочката съ лихва. Така напр. длъжницит' по записи не търговски, по други задължия отъ граждански характеръ, като отъ разни покупки на имотъ или отъ договоръ за наемъ и пр. ако въ писменъ документъ при поемането на дълга не сж се задължили да плащатъ лихви за просрочено вр'ме, т' и сега н'ма да плататъ лихви за отсроченото.

Холерата.

Отечеството на холерата е Индия, а именнр м'стността, която се заключва въ д'лгата на р'ката Ганъ. Тамъ, още отъ незапаметени вр'мена тя върлува постоянно, ту съ по-голъма, ту съ по-малка сила, както по насъ блатната тр'ска, тифусътъ и пр. Отъ вр'ме на вр'ме, обаче, болестъта напуца своето огнище и обхваща по гол'ми и по гол'ми пространства и покосява живота на милиони чов'шки същества. Така, споредъ историческит' св'д'ния, съ които разполагаме, тя е върлувала като епидемия пр'въз 16—17 и 18 стол'тия въ Индия и Азия. До края на XVIII в'къ холерата се е държала главно въ границит' на Индия.

Съ началото на 19-я в'къ започва за чов'чеството една, споредъ сполучливото изражение на проф. Kolle, въ пълната смисълъ на думата, холерна драма, късото описание на която, знаменитиятъ медицински историкъ Hirsch излага съ сл'дующит' думи: „Въ историята на заразителнит' болести, пр'въз 19-то стол'тие, годината 1817 е играла една фатална пагубна роля за чов'шкия родъ. Въ тази година именно се е започнало разпространението въ Индия на една болестъ, която до тогава е върлувала само въ отд'лни области на тази страна, като е обхванала, пр'въз нея и сл'дующата година ц'лия Индийски полуостровъ, пр'крачила е границит' на р'дното си м'сто по всички направления и постепенно е споходила почти ц'лата земна поврхностъ, като взела характеръ на всесв'ско повл'чище“.

Въ продължение на 90 години (1817—1908), болестъта е направила вече петъ всесв'ски обиколки въ

видъ на пандемии, а по настоящемъ тя извр'шва вече шестото си п'тешествие.

Първата пандемия започнала отъ 1817 година и се е продължавала до 1823 год. траяла е шестъ години и е обиколила ц'ла Азия и Африка. Сл'дъ три години започва втората пандемия, отъ 1826—1837 г., варлува 11 години и е обиколила Азия, Африка, Европа и Америка.

Сл'дъ една пауза отъ 8 години, започва се третия походъ на холерата, който трае ц'ли 17 години (1846—1862). Азия, Африка, Европа и Америка и тоя п'тъ съ пр'дставлявали бойното поле на холерата.

Четвъртата пандемия обхваща пакъ Азия, Африка, Европа и Америка, върлува ц'ли 12 години (1864—1875).

Отъ 1883—1896 върлува петата холерна пандемия, въ която жестоко сж пострадали Азия, Африка и Европа.

Шестата пандемия започва пр'въз 1893 година, а края и е още неизв'стенъ.

И така, холерата заващайки вс'ки п'тъ своето щастиято отъ Индия споходила е пр'въз 19-я в'къ почти ц'лото земно кълбо и вс'ки нейнъ походъ се увеличавалъ съ завзимане на по-гол'мо и по-гол'мо географическо пространство. Има обаче, м'стности, които досега холерата не е пос'тила. Такива сж, напр. въ Европа: Исландия, Лапандия, Фаррейскит' и Орхнейскит' острови, с'верната частъ на Русия, гористит' м'стности на югоисточна франция; въ Азия: с'вернит' губернии на Сибирь, и Камчатка; въ Африка: Капландия, островит' св. Елена и Възнесение; въ Америка: всичкит' области разположени на с'веръ отъ 50° широчина, Огнената земя, Патагония, Чили и пр. и ц'лата Австралия.

Осв'нъ това, биле сж наблюдавани свободни отъ холерата участъци въ страни гд'то е върлувала. Този фактъ може да се обясни отъ една страна съ географическит' и климатически особености на т'зи м'стности, а отъ друга съ слабото имъ съприкосновение и сношения съ заразителнит' м'ста.

Пр'въз всичкит' т'зи пандемии, Турция, респективно България, не е правила изключение. Така, тя е върлувала пр'въз 1831—1832, 1848, 1855, 1865, и 1866 като силна епидемия, а пр'въз годинит' 1849, 1853, 1871, 1872, 1875 въ по слаба форма. Пр'въз 1873 год., както е изв'стно на всички ни, тя се ограничи само съ н'колко случая въ Тутраканъ, между градинарит', които се връщаха отъ Русия.

Св'д'ния, за жертвит' които тя е взела въ България и Турция при своит' пос'щения, н'ма на лице. Само историкътъ Hirsch съобщава, че пр'въз 1865 год. тя е направила гол'ми опустошения, когато е имало и св'дения за тежката епидемия отъ Пловдивъ, Сересъ, Варна, Русчукъ и Видинъ.

Статистическит' данни относително числото на жертвит', които холерата е взимала въ разнит' м'стности при своит' околосв'тски п'тешествия, не сж точни — едни сж пр'вувеличени, други намалени. Има обаче, и такива, въ достоверността на които чов'къ не може да се съмнява. Ще посочимъ на н'кои отъ посл'днит'. Споредъ св'д'нията на д-ра Архангелски. първата пандемия въ Русия се е продължавала 9 години (1829—1837). При нея сж забол'ли отъ холера 561,125 души, а сж умр'ли 243,118 или около 43.3% при втората епидемия въ Русия, която е траяла 12 години (1847—1859 г., разбол'ли сж се 2,585,833 души, отъ които 1,631,864 свършили съ смъртъ, което прави приблизително 40% отъ всичкит' забол'ли. Въ епидемията пр'въз 1865—1872 г. забол'ли 884,754 души, а умрели 826,767 или 37%. При сегашното върлуване на холерата въ Петербургъ, споредъ посл'днит' съоб-

шения, смъртността до сега надминава 30% отъ заболелитѣ. Въ 1866 г. общата смъртностъ въ Франция е достигнала до 10,500 души, въ Италия 13,000. Прѣвъ 1867 г. въ Испания сж умрѣли 130,000, а жертвитѣ въ Русия прѣвъ сжщата година сж достигнали 90,000 души. Прусия е дала 115 682 смъртни случаи, Белгия 32,812 а Нидерландия 20,000. Холерата прѣвъ 1885 г. е взела на Италия 26,000 души въ Испания прѣвъ 85,186 г. заболѣли 338,685, а умрѣли 110,620. Само прѣвъ 1892 г. въ Индия сж починали 627,493, въ сжщата година Русия е дала 1/2 милионъ заболявания съ 250,000 смъртни случаи. Прѣвъ 1892 г. градътъ Хамбургъ испита една тежка холерна епидемия, при която отъ заболѣлитѣ 16,955 изгуби 8605 души или повече отъ 50%. Въ слѣдующата г. въ лудницата Hietleben заболѣха 169 души съ 52 смъртни случаи. Само въ источна Индия, въ единъ периодъ отъ 12 год. (1886—1891), сж умрѣли 3,845,863 души.

Мисля, че горнитѣ цифри сж достатъчно ясни, за да можемъ да видимъ съ какваужасна болестъ е имало работа челоуѣчеството, а нѣкоя държави продължаватъ да иматъ още и днесъ.

Прѣвъ тѣзи цифрови данни не е за очудване, че всичкитѣ европейски държави, а тѣй сжщо и отдѣлни прѣдставители на медицинската наука сж напргнали всичкитѣ си усилия да изучатъ болестта, да отгадятъ нейната сжщностъ, да издиратъ начинитѣ на разпространението и прѣдаването ѳ, като и да формулиратъ най-дѣйствителнитѣ мѣрки за прѣдпазване и прѣкрятване на болестта, когато тя се появи. Благодарение на тѣзи изслѣдвания, днесъ ние имаме сигурни срдства за борба съ холерата.

Ние знаемъ кждѣ се намира нашия врагъ, знаемъ какъ се той разпространява, знаемъ условията на неговото развитие и срдствата за неговото обзвредяване и споредъ това, нашата борба днесъ е систематична и главно цѣлесобразна.

За по голѣмата частъ отъ европейскитѣ държави днесъ холерата не е вече така страшна както прѣвъ миналото столѣтие. И ако нѣкои държави и днесъ даватъ огромни жертви на холерата, то това се дължи на обстоятелството, че тѣ не сж направили нищо или много малко въ санитарно хигиенично отношение. Холернитѣ епидеми днесъ сж показателъ на ниска култура.

Слѣдъ всичко, което изложихме, се поражда самъ по себе си въпросътъ: коя е причината на холерата, каква е тази болестъ, кои сж признацитѣ ѳ, какъ се тя разпространява,

какъ може човѣкъ да се запази отъ нея, какви мѣрки трѣбва да се взематъ лично отъ всѣкого, общо отъ общинитѣ и държавата?

Когато, въ срдата на 1883 год. холерата се появи въ Дамията и въ Египетъ, загрижеността, че тя може пакъ да се разпространи и въ Европа, накара разнитѣ европейски държави (Франция, Англия, Германия и др.) да изпратятъ специалисти за изучаването на тая болестъ тамъ, дѣто тя върлуваше. Начело на Германската холерна комисия застана Robert Koch. Слѣдъ като изслѣдванията въ Египетъ не дадоха окончателни резултати, Koch се отпрати въ самото огнище на холерата — въ Калкута. Тукъ нему се удаде да открие въ червата и испражненията на холерно-болнитѣ единъ видъ бактериятѣ, които поради тѣхното редовно присѣствие въ холернитѣ трупове и липсата имъ въ труповетѣ на хора, умрѣли отъ други болести, даваха основание да се мисли, че тѣ иматъ нѣщо общо съ холерата. По-нататъшнитѣ издирвания доказаха, че тѣзи бактерии сж причината на холерата.

(Слѣдва).

ПОЛИТИЧЕСКИ ПРѢГЛЕДЪ.

Принудено отъ редъ обстоятелства, резултатъ на една политика, която доказа катастрофата на българскитѣ замисли и национални стрѣмежи, правителството влѣзе въ непосредствени прѣговори съ портата.

Първата и може да се каже, най-трудната задача на делегатитѣ по водени прѣговоритѣ, вече е свършена. Новата гранична линия между Турция България е начертана, споредъ която градоветѣ Одринъ, Лозенградъ и Димотика оставатъ въ владение на турцитѣ; а Мустафа-Паша, Орта-Кьой и Малко Търново оставатъ въ български рѣцѣ. По точно границата върви така: Почва отъ устието на рѣка Резваа, на Черно море, сѣверно отъ Иниада при св. Стефанъ, отива до една точка, малко южно отъ Мустафа-Паша, който градъ остава въ България, слѣдъ това границата върви къмъ Орта-Кьой, до една точка источно отъ този градъ, спуща се къмъ Димотика и по талвета на Марица до Бѣло Море. Градътъ Деде Агачъ остава единствено най-удобното българско пристанище, което ще служи като главно дебуше за цѣла Тракия.

Останалитѣ по второстепени въпроси за поданството, за вакѣфитѣ плѣнницитѣ и др. се считатъ за помаловажни, протоколитѣ на мирътъ сж вече подписани въ Цариградъ.

* * *

Въ връска съ постигане съгласието за окончателенъ миръ между Турция и България е и единъ другъ въпросъ, който занимава днесъ политическитѣ умове не само въ България. Първия български делегатъ г. Генералъ Савовъ е направилъ изявления прѣдъ кореспондента на в. „Матенъ“ въ смисълъ, че между България и Турция рано или късно ще се наложи едно тѣсно сближение. Какво разбира г. Савовъ подъ думата сближение — не се знае, но едно е вѣрно, че както въ България, така и въ Турция настойчиво се говори вече не само за сближение, но за единъ съюзъ и военна конвенция. Изглежда, че българското правителство не е чуждо на тази идея.

И дѣйствително, грижата на всѣко правителство трѣбва да е насочено въ подобна мисль. Срѣщу Срѣбско-Гръцко-Черно-горския съюзъ трѣбва непременно да се противопостави единъ новъ балкански съюзъ и като най-естественъ ние виждаме съюза между Турция, България и Албания, а по-късно и Романия.

* * *

Международната анкена комисия, съставена по искането на нашето правителство, на благородния американски милиардеръ г. Ан. Карнеджи бѣше въ София. Комисията противъ която дигнаха толкова шумъ гърци и сърби е свършена своята анкета изъ грѣцкитѣ и сръбски мѣста. И въ София, тя свърши своята работа, разпитва бѣжанцитѣ и прѣвъ това врѣме непуска случай да се срѣща съ прѣдставителитѣ на чуждитѣ правителства и редакции. Комисията замина за Парижъ, кждѣто ще приготви и публикува своя докладъ, който вѣрваме ще разсѣе клѣветитѣ на гърци и сърби, които тѣ пускаха така щедро по адресъ на България и нейното войнство.

* * *

Слѣдъ окончателното приключване на всички въпроси, свързани съ сключването на мира, ще остане откритъ въпроса за ревизията на букурешкия миръ. България нападната отъ петъ страни бѣ принудена да подпише единъ унизителенъ и не отговорящъ на фактическото положение миръ. Тя направи още повече това, защото прѣдставителитѣ на Ав.-Унгария и Русия заявиха официално, че тѣ си запазватъ правото да кажатъ своята послѣдна дума по договора.

Днесъ когато България излиза

още по-вече намалена чрѣвъ договора, който се подписа въ Цариградъ, ревизията се явява още по необходима. Като се има прѣдъ видъ още заявленята на заинтересованитѣ сили, че България нѣма да бжде чрѣзмерно намалена, вѣрваме, че ревизията ще се наложи. Въ този именно духъ дѣйствува сегашното правителство.

* * *

Утомителнитѣ турско-български прѣговори, най-сѣтне се свършиха. Слѣдъ въпроса за границата, който отне най-много врѣме и който е приключенъ, както е извѣстно прѣди десетина дни, делегацията пристѣпи къмъ уреждението на останалитѣ помалко важни въпроси. Споредъ послѣднитѣ извѣстия, се е постигнало съглашение, задоволяващо и двѣтѣ страни, по мюфтийския въпросъ. Остава още неразрѣшенъ значи въпроса за вакѣфитѣ и вакѣфскитѣ имоти.

И по него обаче, делегацията е имала случай, въ частни засѣдания, да констатира близостта на своитѣ възгледи. Въ правителствени срдѣ вѣрватъ, че и този въпросъ ще се уреди. Подписването на окончателнитѣ съглашения и главния договоренъ актъ, е станало въ началото на миналата седмица. Че и въ Цариградъ очакватъ скорошното подписване на рния договоръ, показва факта, че главната квартира е вече пристѣпила къмъ частичната демобилизация.

Нашето Военно Министерство пѣкъ е концентрирало войскитѣ, които слѣдъ 2—3 дена ще заематъ тракийскитѣ земи, които по новия договоръ оставатъ на България.

* * *

Голѣмо внимание възбужда, въ послѣдно врѣме, албанското движение. България, трѣбва да признаемъ, гледа на този походъ съ извѣстни симпатии. Още прѣди започването на освободителната война между албанскитѣ и македонски революционери бѣ постигнато съгласие за общо дѣйствие противъ турцитѣ. Сега, слѣдъ съюзническата война, когато Македония остана въ сръбски рѣцѣ, стотини нещастни бежанци — българи намѣриха подслонъ и братско гостоприемство въ срдата на новообразована Албания.

Истрѣбителната противобългарска и противо-албанска политика на Сърбитѣ, които не искаха да позволятъ на албанцитѣ да се чувствуватъ такива, прѣдизвика смѣлия албански народъ да прѣбѣгне къмъ орѣжието за защита на своитѣ права и националностъ. Днесъ, безсилната Европа е свидѣтель на геройствата на единъ малъкъ народъ, който обича своето отечество и знае да мре за него.

Послѣднитѣ извѣстия отъ Валона и Елбасанъ гласятъ че градоветѣ Дебъръ, Кичево и Гостиваръ се намиратъ въ албански рѣцѣ. Сърбитѣ, прѣслѣдвани отъ силния неприятель напустили своитѣ позиции, изгорили Дебъръ и бѣгайки сж оставили въ рѣцѣтѣ на албанцитѣ множество орѣжди, картечници, и др. трофеи. Албанцитѣ сж заловили и около 2 хиляди души плѣнници. Бойветѣ още продължаватъ по охридското поле. Българското население посрѣща съ ентузиазмъ побѣдителитѣ.

Естествено, това енергично настпление прѣдизвиква тревога въ бѣлградскитѣ управляющаи крѣгове.

Сега, когато сръбската армия не иска и да чуе за нова война, албанцитѣ окупиратъ градъ слѣдъ градъ а Австрия подъ прѣдлогъ че прави маневри е натрупала войскитѣ си на сръбската граница. Навѣрно, министеръ Пашичъ вече чувствува колко потрѣбна би имъ била България съ своитѣ 200 хиляди щика, които тя по силата на договора бѣ длъжна да даде. Но, унижената отъ сърби, черно-горци, гърци, ромѣнци и турци България вижда ясно правия пѣтъ, който мимо всѣкакво славянство ще ѳ достави нови и голѣми успѣхи.

* * *

Въ мѣрдавитѣ политически крѣгове прѣобладава мнението, кабинетитѣ на великитѣ сили прѣвъ врѣме на лѣтната ваканция, сж размѣнили мисли по послѣднитѣ сжития създадени отъ букурешката и цариградски конфиренции и съ взели вече извѣсно рѣшение. Отъ сигуренъ дипломатически източникъ узнаваме, че по принципъ било вече постигнато съгласие за свикването на единъ конгресъ въ Лондонъ, кждѣто лондонския, букурешкия и цариградския протоколи щѣли да бѣдатъ подложени на нова ревизия. Движенията въ югозападна Македония даватъ още по силенъ аргументъ въ полза на тази ревизия. Ето защо въ България вѣрватъ въ успѣха на това справедливо дѣло а слѣдователно въ успѣха на страната.

ХРОНИКА.

Изпращаме бр. 1 год. V-а на в. „ИСТИНА“ до всички наши познати и приятели съ молба за широко разпространение. Когато цензурата биде прѣмахната вѣстника ни ще излиза два пѣти седмично. Тѣзи на които изпращаме първия брой, ако не желаятъ да го получаватъ нѣка го повърнатъ.

Всички училища въ града ни започватъ да записватъ ученици отъ 15 т. м. Записванията ще траятъ до края на този мѣсець. Учебната година почва отъ 1 октомври т. г. Това закѣсняване се дължи на епидемията и мудното почистване на училищнитѣ згради отъ общинското управление.

Н-на на 9 дивизия генералъ Сираковъ, се назначава за началникъ на главното интенданство въ София.

Гроздобера е започнатъ, въпрѣки неблагоприятното врѣме. Реколтата е била отлична, обаче отъ падналитѣ чести дѣждове и голѣмата влага намалиха количеството на реколтата на половина. Гроздето е на половина сплутно.

Цѣзната на водрото шира е 9—10 лв., 100 оки грозде 30—35 лева.

Изглежда че и тази година, както всѣка, между мжжката гимнази и Земл. у-ще пакъ се подига въпроса върху притежание на зданието.

Той е единъ въпросъ, върху когото, никоя година, Министерството на Просвѣтата и това на земледѣлието, не се разбиратъ по отъ рано, а оставатъ на ученици и учители по между си да се хващатъ гуша за гуша. Изглежда че и тая година ще бжде сжщото.

Това влияе зле върху възпитанието и учебното дѣло. Ще се повърнемъ въ идущия брой.

Мирътъ съ турция е подписанъ. Българския народъ може да си отдѣхне. Тѣкмо година, какъ мира съ турцитѣ бе нарушенъ, отъ сега нататъкъ Българския народъ е длъженъ да се прѣдаде на работа въ полето на културата, политическо-економическото развитие на страната, всички съ общи усилия трѣбва да работимъ за изцереието на болнитѣ мѣста, на незаздравелитѣ още рани, нанесени отъ войната. Нека не се съмняваме, че правителството ще води страната ни въ пѣтя на добрия редъ и законность.

Споредъ столничитѣ вѣстници цензурата върху печата щела да се вдигне подиръ нѣколко дни. Дано е така. И ние настояваме това да стане, тѣй като цензурата сега е сж нищо не оправдана. Нека не се страхуваме отъ прѣмахване на цензурата. Българския печатъ съзнава добръ

този интерес и не се нуждае от воената или чиновническата контрола, за да стане мощен лост на новото държавно възраждане.

Тъй като има г. Узунов и п. кмета г. Добрев, си бяха подали оставките, стана нужда за избиране новъ Кметъ и помощникъ. На 17 т. м. общинския съветъ е избралъ за кметъ г. Д. Добрев, бившъ п. кметъ г. Милевъ, за п. кметъ а стария К. Х. Петровъ остава пакъ.

Холерата въ града ни е вече прекратена, слѣдъ 550 заболявания умрѣха 230—50 % смъртностъ.

Въпрѣки че е прекратена, нѣка гражданитѣ се прѣдпазватъ и санитарнитѣ власти продължаватъ да прилагатъ за напредъ старитѣ мѣрки и нареждания.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 4008

Извѣствамъ, че отъ 19 септемри

до 21 октомври т. г. до 5 ч. слѣдъ пладнѣ ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ г. Плѣвнѣ слѣдния недвижимъ имотъ находящи се въ Орѣховското землище, а имено:

1, Нива 19'8 декара „Малкия разверъ“ оцѣнена 990 лева.

Горния имотъ принадлежи на Никола Сжйковъ отъ с. Оряховица не заложенъ продава се по взыскането на кредитора съ и. л. № 442/912 Иона Николовъ с. Оряховица за 700 л. лихвитѣ и разноснитѣ по изпълнителния листъ № 2647 издаденъ отъ II Плѣвненски Мироти Сждия

Надаванетоъ ще почне отъ първоначалната цѣна

Разглеждането книгата и надаванетоъ може да става всѣки присъственъ день и часъ въ канцеларията ми, гр. Плѣвнѣ, 7 IX 1912 год.

Исп. дѣло № 475/1907 год.

III Сжд. Приставъ: Хр. Ив. Кънчевъ.

Циментова фабрика „ЛЕВЪ“

Плѣвнѣ.

Първа по родѣтъ и модерната си инсталация въ цѣлия Балкански полуостровъ.

„ПРОТЛАНДЪ“

Циментъ марка „ЛЕВЪ“ е извѣстенъ и констатиранъ като единъ отъ най-добритѣ цименти Мѣстно производство. Прѣвзходствува всички цименти, които се внасятъ въ Царството. Удобрень за държавни постройки отъ Мин. на общ. сгради съ протоколъ отъ 6 май 1911 г.

Свидѣтелста отъ прочутия професоръ D-r Wilhelm Mihaelis, Berlin и отъ F. L. Smidt C-ie, Copenhagen.

Годишно производство 2000, двѣ хиляди вагони.

Доставя при износни цѣни I-во Българ. Д-во „ЛЕВЪ“ за фабриката на циментъ и хидравлическа варъ — Плѣвнѣ.

Въ Плѣвнѣ се продава въ всички желѣзарски магазини.

15—20

Телеграфически адресъ: Д-во „ЛЕВЪ“. Плѣвнѣ.

Една отъ най-модерно инсталиранитѣ въ ПЛѢВНѢ ПЕЧАТНИЦИ, движуща се съ МОТОРНА СИЛА е на

Караивановъ & Влаховъ

Печати всичко. Цѣни умѣрени. Тя е единствената, която е снабдена съ модерни шрифтове и по количество разнообразни. Печати съ цвѣтни мастила.

КНИЖАРНИЦАТА НА СЖЩИТѢ, която се помѣщава сръщу градския паметникъ, до хотелъ „Централъ“, продава всички видове ученически пособия, канцеларски принадлежности, търговски тефтери, всѣкога голѣми изложби и изборъ на художествени илюстрирани карти и пр.

Цѣни износни.

Телефонъ № 119.

МОЯТЪ СТАРЪ

опитъ е и остава сжщия, че нѣма по-добъръ сапунъ отъ познатия въ цѣлия свѣтъ.

Sfeckenpferd Млѣченъ сапунъ

марка дървено копче отъ Bergman & Co, Tetschen ¹/₂, за очистване луницитѣ и получаваме запазване нежна и мекка кожа и бѣлъ цвѣтъ на лицето.

Парчето по 1'50 лв. може да се получи отъ всѣка аптека, дрогерия, парфюмерия и отъ всички подобни магазини.

Сжщо много добръ е испитанъ и млѣчния кремъ

Bergmanu „MANERA“

за запазване нежни, бѣли дамски ржцѣ; получава се навсѣкъждъ сръщу

1 левъ въ тубусъ.

10—20

Министерство на Земледѣлието и Държавнитѣ Имоти

ОБЯВЛЕНИЕ.

№ 3775.

Министерството на Земледѣлието и Държавнитѣ Имоти обявява за знание на интересующитѣ се, че идущата 1613|1914 учебна година на техническитѣ земледѣлски училища при земледѣлскитѣ институти въ Садово, Русе и Плѣвнѣ започва отъ 1 октомври.

Курсътъ на тритѣ училища е тригодишенъ, отъ които двата сж задължителни, а третия е специаленъ и не задължителенъ; въ него слѣдватъ само ония отъ свършившитѣ двата курса, които биха желали да добиятъ дипломъ за техници по оная стопанска специалностъ, по която ще останатъ да се усвѣршенствуватъ.

Учебната основа на земледѣлско-техническото училище въ Садово обема, освѣнъ прѣдметитѣ по земледѣлие, скотовѣдство и стопанска икономия, въ широка смисълъ на думата, още и специалнитѣ по използване на водитѣ (иригациитѣ) за селско-стопански цѣли, млѣкарството и свързанитѣ съ него земледѣлски индустрии, по които по специалности младежитѣ свършили двѣгодишниятъ задължителенъ курсъ на училището, ще се допускатъ до техническо усвѣршенствуване.

Учебната основа на Русенското земледѣлско-техническо училище обема, освѣнъ прѣдметитѣ, прѣдвидени въ Садовското училище, безъ иригациитѣ, още и по-обширно материята по скотовѣдството (развъждането и отгледването на домашнитѣ животни, тѣхно угояване, производство на разни млѣчни продукти и пр.), както и прѣдмети по лѣсовѣдската наука за подготвяне на нисши персоналъ по горското дѣло.

Учебната материя на лозарското-винарското-техническо училище въ Плѣвнѣ обема, край общитѣ познания по земледѣлието и стопанската икономия, още въ по-широкъ размѣръ прѣдметитѣ по новото лозарство и модерното винарство за приготвяне техници лозари и винари.

И тритѣ училища притежаватъ всички необходими кабинети, сбирки, лаборатории и стопански обекти и даватъ на възпитаницитѣ солидна теоритическа и практическа подготовка за приготвяне добри техници по отдѣлнитѣ стопански отрасли, било за частна или общинска работа.

Ученицитѣ живѣятъ въ пансионъ. Училищната такса е 270 лева, платима въ три срока, а имено: 60 лева при записването, 90 лева на 15 януарий и толкова на 1 май. Сръщу тая такса ученицитѣ получаватъ: храна, облѣкло и пр., съгласно правилника.

Желаящитѣ да постъпятъ въ едно отъ горнитѣ училища, трѣбва да подадатъ заявление на името на директора на училището, въ което желаятъ да слѣдватъ, най-късно до 1 септември т. г., придружено съ слѣднитѣ документи:

1. Училищно свидѣтелство за че сж свършили съ успѣхъ и най-малко съ похвално поведение прогимназия; прѣдпочитатъ се кандидатитѣ съ по-високъ образователенъ цензъ;
2. Медицинско свидѣтелство, отъ което да се вижда, че сж присадени противъ сипаницата че сж напълно здрави и тѣлесно развити;
3. Свидѣтелство за имотното състояние на родителитѣ имъ;
4. Кръщелно свидѣтелство, отъ което да се вижда, че не сж постари отъ 18 години.
5. Позволително отъ родителитѣ и настойницитѣ имъ, че сж съгласни да слѣдватъ;
6. Свидѣтелство за по-възрастнитѣ, че сж записани въ призивнитѣ списъци, и
7. Гаранция въ размѣръ на 50 лева въ брой, за прѣдварително обезпечение на случайнитѣ загуби, които би причинили въ училището.

Кандидатитѣ за ученици при постъпването си трѣбва да иматъ слѣднитѣ потребности: 1) една зимна фуражка; 2) единъ катъ здрави дрехи, освѣнъ тѣзи, които носятъ; 3) нужнитѣ прѣпирки (3 ризи, 3 гащи, 6 чифта чорапи, 6 кърпи за носъ и 3 кърпи за лице); 4) единъ чифтъ обуца 5) двѣ къси сини за работа блузи, и 6) единъ секаторъ, едно трионче и едно ножче за присаждане.

При горнитѣ три училища прѣвъ тази година се открива и третия факултативенъ курсъ. Ония отъ кандидатитѣ, които желаятъ да слѣдватъ горния курсъ, ще трѣбва до 25 августъ да подадатъ заявление до респективнитѣ директори на училището.

София, 30 юли 1913 год.

Отъ Министерството.

НОВА КНИГА

Съобщаваме на либералитѣ, че излѣзе отъ печатъ брошурата

„ЗАЩО СЪМЪ ЛИБЕРАЛЪ?“

отъ Борисъ Бѣлиевъ.

Тая книга е необходима за всѣки либералъ, който ще намѣри въ нея добра характеристика за всички у насъ партии. Книгата съдържа послѣдния портретъ на Ш-фа г-нѣ Д-ръ В. Радославовъ и има слѣдното съдържание:

1. Въведение.
2. Либерализъмъ и социализъмъ.
3. Русофилство и туркофилство.
4. История на Либералната партия.
5. Защо да съмъ демократъ; демократи
6. Защо да съмъ народякъ; народняци.
7. Защо да съмъ социалистъ; социалисти.
8. Защо не съмъ цанковистъ; цанковисти.
9. Стамболисти.
10. Защо да съмъ радикалъ; радикали.
11. Янлъшъ земледѣлски съюзъ.
12. Либералната партия.
13. Македонския въпросъ.
14. Армията.
15. Защо съмъ либералъ?

Прѣпоръчваме тая хубава брошура на прѣдседателитѣ на дружинитѣ, да откупятъ отъ нея и да я прѣснатъ между членоветѣ на своитѣ дружини, още повече. Брошурата, отъ 4 коли, е достъпна по цѣна — 40 ст.

Продава книжарницата Караивановъ & Влаховъ—Плѣвнѣ.

Книгата е удобна отъ централното бюро на Либералната партия.